

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Petra Szaba a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného **M. S. a spol. pre zločin útoku na verejného činiteľa** podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné, vedenej na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 4 T 17/2008, na neverejnom zasadnutí konanom 9. júla 2009 v Bratislave o dovolaní obvineného M. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 20. januára 2009, sp. zn. 5 To 130/2008, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. S. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Trnave z 9. októbra 2008, sp. zn. 4 T 17/2008, bol obvinený M. S. uznaný vinným v bode 3/ napadnutého rozsudku zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., na skutkovom základe, že

dňa 03. januára 2008 v čase asi o 18.50 hod. v T. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda 105 L, evid. číslo T., v ktorom sa nachádzali aj I. V. a K. P., ktorý obvinenému M. S. a I. V. priniesol časť nimi pod hrozbou zabitím požadovanej peňažnej hotovosti, pričom obvinený nereagoval na pokyn člena hliadky Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave, nstržm. J. M. , oblečeného v taktickej veste s reflexným nápisom

„Polícia“, na zastavenie motorového vozidla dávaný krúžením baterkou s červeným svetlom v hornom polkruhu, ktorá ho zastavovala za účelom zadokumentovania trestného činu vydierania, ktorého sa dopustil s I. V. v dňoch 02. a 03. januára 2008, s motorovým vozidlom pokračoval v jazde a toto nasmeroval na nstržm. J. M., ktorý musel preto pred ním odskočiť do svojej pravej strany, napriek tomu ho však ľavou prednou časťou motorového vozidla zasiahol do ľavého kolena a následne po prenasledovaní policajnými vozidlami narazil do stĺpa, kedy bol zadržaný.

Okrem toho bol uznaný vinným aj zo spáchania zločinu vydierania spolupáchateľstvom podľa § 20, § 189 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustil spoločne s obvineným I. V. na skutkovom základe ako je uvedené v bodoch 1/ a 2/ rozsudku okresného súdu.

Za to mu bol podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obvineného M. S. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. rozhodol okresný súd o náhrade škody spôsobenej skutkami pod bodmi 1/ a 2/ citovaného rozsudku.

Tento rozsudok napadol obvinený M. S. odvolaním a Krajský súd v Trnave uznesením z 20. januára 2009, sp. zn. 5 To 130/2008, podľa § 319 Tr. por. jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený M. S. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, a to z dôvodov § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V odôvodnení dovolania obvinený uviedol, že sa necíti byť vinný zo skutku pod bodom 3/ rozsudku okresného súdu, ktorý súd kvalifikoval ako zločin útoku na verejného činiteľa, lebo v kritickom čase nepoužil násilie v úmysle pôsobiť na výkon

právomoci verejného činiteľa a tiež, že sa tohto skutku nedopustil závažnejším spôsobom konania, so zbraňou v podobe motorového vozidla.

Podľa jeho názoru bolo zrejme chybou, že prvostupňový súd nebol na mieste samom a z toho dôvodu si nedokázal vec priestorovo predstaviť priamo v teréne. Uviedol, že základom pre právne posúdenie sporného skutku je posúdenie jeho techniky jazdy vo večerných hodinách a na slabo osvetlenom mieste, pričom konštatoval, že v jeho prospech vyznievajú všetky výpovede príslušníkov polície ako aj svedka K. P., ktorí podľa neho zhodne tvrdili, že

- a) on ako vodič motorového vozidla nerobil žiadne manévry, ktorými by zmenil smer jazdy tak, aby vozidlo nasmeroval na osobu, ktorá ho údajne zastavovala,
- b) mal možnosť pokračovať v jazde stále priamo a prejsť v priestore medzi policajným vozidlom a stĺpom verejného osvetlenia a keby tak spravil, určite by narazil do príslušníka Policajného zboru J. M., ktorý sa v tom priestore nachádzal a snažil sa odskakovať z jeho pohľadu doľava,
- c) on však v poslednom momente zabránil zrážke tým, že vozidlo prudko strhol doprava a obišiel stĺp verejného osvetlenia po jeho ľavej ruke.

Z uvedenej dôkaznej situácie vyplýva, podľa neho, jediný možný záver, že jeho technika jazdy bola správna, že išiel s vozidlom priamo a v určitom momente zbadal v línii jeho jazdnej dráhy osobu, ktorá odskakovala doľava a on v snahe zabrániť zrážke s touto osobou, strhával vozidlo prudko smerom doprava. Pritom si neuvedomoval, že pred ním stojaca osoba je príslušník Policajného zboru.

Ďalej obvinený namietal, že ani prvostupňový ani druhostupňový súd sa vôbec nezaoberali otázkou jeho motívu na tomto trestnom čine, pričom on nemal záujem, ani úmysel nasmerovať svoje vozidlo na príslušníka polície, keďže by to nemalo zmysel a nijako by mu to nepomohlo, ani neriešilo situáciu v jeho prospech, ale naopak situácia by sa mu veľmi komplikovala, keby riskoval ťažké ublíženie na zdraví, resp. smrť službukonajúceho príslušníka polície.

Preto navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil v rozsudku porušenie zákona v ustanovení § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., aby zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave a tomuto súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol a aby mu bol až do rozhodnutia vo veci prerušený výkon trestu odňatia slobody podľa § 380 ods. 4 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. poriadku).

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 písm. i/ Tr. por. dovolanie je možné podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Z dovolania obvineného je zřejmé, že obvinený síce namieta právnu kvalifikáciu skutku v bode 3/ prvostupňového rozsudku, avšak neuvádza právne argumenty, pre ktoré by skutok nemohol byť kvalifikovaný ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa príslušného zákonného ustanovenia, ktoré bolo súdom použité, ale argumentuje inou verzou skutkového deja, teda tým, čo nie je v kompetencii dovolacieho súdu preskúmavať, ako jednoznačne vyplýva z vyššie citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Obvinený argumentoval objektívnymi okolnosťami, pre ktoré ho súd nemohol, podľa neho uznať za vinného v tomto bode zo žalovaného trestného činu, ale nešlo o také okolnosti, ale o posúdenie subjektívnej stránky konania obvineného, jeho zavinenia vo forme nepriameho úmyslu, čo bolo vyvedené na podklade dôkazov vo veci vykonaných a je to súčasťou skutkových záverov, čo konštatoval aj krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, keď uviedol, že zavinenie ako podstatnú náležitosť trestnej zodpovednosti obvineného súd vyhodnotil na základe skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Krajský súd s poukazom na príslušné dôkazy sa vyrovnal, okrem iných, aj s odvolacou námietkou obvineného, že nemal úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa.

Obvinený namietal nedostatok v dokazovaní, keď si podľa neho ohliadkou na mieste mohol súd vec lepšie priestorovo predstaviť, uvádzal svoju verziu techniky jazdy, prečo išiel priamo, ako aj to, že až v poslednej chvíli zbadal osobu priamo v smere jeho jazdy, pričom vôbec nevedel, že ide o príslušníka polície a konal správne, keď chcel zrážke tejto osoby zabrániť vytočením vozidla doprava.

Toto sú všetko záležitosti skutkových zistení, s ktorými sa vyrovnali ako prvostupňový, tak aj odvolací súd a nič na tom nemôže meniť dovolací súd, ktorý nie je oprávnený z tohto hľadiska prehodnocovať dôkazy. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne do istej miery korigovať len odvolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať. Nie je totiž oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonať.

Preto iba s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov prvostupňovým alebo druhostupňovým súdom nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V dovolaní obvineného M. S. ide o námietky, ktoré sú mimo ním deklarovaného zákonného dovolacieho dôvodu. Obvinený uvádzal skutkové okolnosti odlišné, než ako ich ustálil súd prvého stupňa, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že tak ako bol predmetný skutok ustálený, mohol byť a aj správne bol kvalifikovaný ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák.

Námietky dovolateľa nezodpovedajú zákonnému vymedzeniu použitého dovolacieho dôvodu, a preto dovolací súd na ne nemohol prihliadať.

Keďže bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako sa uvádza vo výroku tohto uznesenia.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 9. júla 2009

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová

